

זה הוא זה :

תשבץ העולם הזה 1215

זאב יואל, מכפר סבא, זקוק לפירסום תשבץ זה — לדבריו "כזריקת עידוד".
אנו מזריקים לו זריקה זו בשימחה, כי היא בהחלט מלאה בחומר משובח. זאב הוא בן 23 ואם עדיין שום בת כפר-סבא לא החליטה להיות סבתא לנכדיו, ניתנת ההזדמנות לקרואות העולם הזה לשלוח את התשבץ כשהוא פתור לזאב יואל עצמו, כפר-סבא, רח' ארלוזורוב 39.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		11		10
		19		17		15		
		24		23	22			20
		28		27		26		25
		33		32		31	30	29
				37		36		34
		43	42		41		40	39
		47		46		45		44
				52	51		50	49
		58		57		56	55	54
				60				59

מ א ו ז ח ט י ק ר
 1: 11: 1 קר
 רה. (4) סופר ישי
 ראל. (10) בן נוח.
 (11) מסולס התווים.
 (13) מועד. (14) רעל.
 (15) מגמה לצד.
 (17) מזמר. (19) מדף.
 (20) כריכה, חיתול.
 (22) כלי נגינה.
 (25) למאור.
 (26) מעון, מיסכן.
 (27) הנשיא ה-18 של
 ארה"ב. (30) נחל ב-
 יהודה. (32) מילת
 קריאה. (33) עיר ש-
 כבש יהושע. (34)
 פלא. (36) שחקן קול-
 נוע אמריקאי. (37)
 עוף שוכן הרים. (39)
 מגונדר. (41) כפר ב-
 נג'ל. (42) זמן. (44)
 משקה חריף. (46)
 אישיות תנכית. (48)
 מורה. (50) ישו. (51)
 מעבודות המשרד.
 (53) ר"ת של משורר
 מתקופת ההשכלה.
 (55) תאר הולנדי. (57) אוניברסיטה ידועה
 בארצות-הברית. (58) אם. (59) צמח הנדל
 במים — בעל עלים גדולים. (60) מושב
 בנגב.

מ א ו ז ח ט י ק ר
 1: שיטה לחקר דעתהקהל.
 2: נבזה. (3) כמוש יבש. (5) אישקוקי. (6)
 הנאו הידוע. (7) מוסמר אוניברסיטה. (8)
 לא עלה. (9) דמות בספרות הרוסית. (12)
 אנוק. (15) בנו של השאח הפרסי. (16) טעם,
 סברה. (18) עץ הנדל ביערות אסיה. (21)
 מילת-אזרה. (23) מין הצאן. (24) מחפש.
 מטייל. (26) צמח בושם. (28) זן. (29) מסכת
 בסדר נויקין. (31) צמח למרפא. (32) מלך,
 קול. (35) כליעינויים. (37) יחידת חום,
 קאלוריה. (38) הכביד, לחץ. (40) קרט. (41)
 מילת-הנבלה. (43) אות במסיקה. (45) ציון.
 (46) רעה. (47) נחל בדרום הארץ. (49) ישו
 ומשמש. (52) היושב במרומים. (54) דר.
 (56) נרו יאיר (ר"ת). (58) תו מוסיקלי.

קולנוע

ישראל

חזרה לציומת

הגל החדש של הקולנוע הישראלי הוא אחר מגלי העלייה החדשה. כך לפחות סבור הבמאי הצעיר נלו ליביאנו (35), העוסק עתה בקדחתנות בהכנת הסרט הישראלי המקורי החדש חזרה לאדמה. שיצרניו מת' בשים להודות בעובדה שהוא סרט ציוני. החידוש המעניין: מוסר-ההשכל של סרט המסוף לצניעות ולחיי-מסורה, לשמירה על החוק ועל הסדר ולתנועה מן העיר אל הכפר, ינתן על רקע תיגרות-זונוות כמוע' ון-לילה, הוללות בני-טובים בלב תלאביב והתמוטטות-עצבים של גיבור רגיש ומתוח. "זהו סרט ניאוריאליסטי", טוענים במאי הסרט ומשתתפיו. ציונות ניאוריאליסטית זו מבוצעת על-ידי צוות המורכב, כמעט ללא יוצא מן הכלל מעולים חדשים ולא כל-כך חדשים: לביאנו, הבמאי (רומניה); המפיק והתסריטאי, ואלאדגי (מצריים); הדיקטור בילה לוקר, אני טומא (רומניה); יונה שווארץ (בולגריה); ועוד.

את הוהתיקים יותר מייצגים, לעת עתה, שולמית קפלנסקי ואברהם ארגמן. מה ש' חסר לסרט, המופק בתקציב מצומצם, הם רק השחקנים הראשיים. המועמדים שפנו אליהם עד כה, ביניהם ישראל יצחקי, סרבו להופיע בסרט.

סרטים

מינדראמה כנדה

האמת (מוגרב; תלאביב; צרפת) הוא סרט שזכה לפירסום הגדול ביותר שאיזה סרט יכול לזכות בו, רק משום שבעת הסי-

שחקניות טומא ושוררץ

היצאניות הן ציוניות

זכר בנו המת. בכוחות עצמו מנסה הצעיר לסלול לו דרך לחברה הגבוהה ולמעמד כלכלי של איל-הון.

הוא כובש לבבות נשים. אחת מהן (גיין דודור) הוא נושא לאשה. אשתו דוחפת אותו לקאריירה גבוהה יותר והוא מגיע לחל-סטרטי. בבולמוס מסירותו לקאריירה העיסוקית שלו הוא מאבד את אשתו, שאינה מוכנה להשאר לילה-לילה ללא גבר במיטה, בוגדת בו עם אהובה היקודם.

הבעל מגלה את בגידת אשתו, מתאהב בעצמו בבתי-עצירה רגשנית וכנה (אינה בלין). אולם הוא אינו יכול להרשות לעצמו להתגרש. גירושין פירושים עבורו סוף הק"ר ריירה בחברת אילי-הון של הוליסטרטי.

אושר עדיף על עושר. כמה סרטים אמריקאים עסקו בבעיות דומות? רק לא-חרונה הוצג בישראל הסרט אהבה במחבוא, המספיל בנושא דומה. אלא שהפעם העוז יצרני הוליווד להציג גיבור בשר ודם.

גיומן אינו גבר בודד וסובל, הנאלץ לה' שלים עם גורלו המר. הוא מקבל החלטות ומגשים אותן כמו ידיו. הוא לא רק מגיע להכרה מה אוהילית סיסמת-החיים-האמריק"י איים, הקובעת כי אין דבר חשוב יותר בחיים מאשר להגיע לעושר ולעמדה רמה — וכי צריך תמיד להתפייס עם אשתו, ולחיות עמה באושר לעולמי עדי.

גיבור הסרט, לעומת זאת, שורף מאחר ריו את כל הגשרים, מותר ללא דרך-ביניים פשרנית על הקאריירה שלו ועוזב סופית את אשתו החוקית למען האושר המתגלם ברועות אהובתו הפשוטה.

הבמאי מארק רוברטון קפץ בסרט זה קפ"י צה גדולה קדימה מאז ביים את פייטון פלייס. הוא נרגע, התעדן, ומגיש ללא אמי-צעים זולים סיפור כן ומשכנע.

רשתו ארע המשבר בחיי-הנשואים של בריי-ג'ט בארדו: היא ואף בעלה, זאק שרייה, ניסו להתאבד. משום מה משכנעת פירסומת זו את הקהל לחשוב שהוא יזכה בסרט זה את בריי-ג'ט בארדו עירומה יותר, מינית יותר ועושה את מה שהיא עושה תמיד — אם כי בצורה נועזת יותר.

במידה מסוימת זה נכון. בכמה סצניות בודדות מביאה ב.ב. את כל הגשים שבאולם לידו הסתרת פניהן מרוב בושה. בשכבה עירומה מתחת לסדין ובנועצה את עכוזה לקצב מנגינה סוערת, או בהשתרעה על המיטה בפישוק רגליים שעה שהיא ממתנה שמהאמה יונק אליה, יוצרת ב.ב. סצניות מהאירוטיקות ביותר שנראו על הבד.

אלא שאלה הם קטעים בודדים. הסרט עצמו הא הרציני והכבד ביותר בו הופיעה איפפע, ונועד לא רק לגרות יצרנים אלא בעיקר לגרות למחשבה. ב.ב. עצמה מתגלה לא רק כחותרת-מין אלא כשחקנית אופי.

האמת המצפולבת. מיגרתו הגדול-לה, ואולי היחידה, של סרטו של גירגי ("שכר האימה") קלווה, היא בכך שחולפת יותר ממחצית הסרט עד שמתברר מה הוא רוצה, בעצם, להגיד. הוא מורכב משתי ע"לילות המוצגות במקביל. מצד אחד עלילת-משפטית: ב.ב. מובאת לערכאות, בפני חבר-מושבעים, באשמת רצח מאהבה. מצד שני — רומאן-אהבה המוגש תוך-כדי המשפט

בפלש-בק, בו מתאהבת ב.ב. במנצח צעיר (סמי פרי), ארוש אחותה, מותחת אותו, בוגדת בו ולבסוף רוצחת אותו. אף אחד משני סיפורים אלה אינו מה שהצופה מצפה לו. הדראמה המשפטית היא רגילה וכמעט נעדרת-מתח. רומאן-האהבים, בו מרבה ב.ב. לשכב עם כל ארחי-פרי — אף הוא בנאלי, רק ברגע